

ANY V

NÚM. 201

BARCELONA 30 JUNY 1892

Ramon Escaler

P. Beriver

SENSE TELEGRAMAS

NA verdadera *ganga*.

Per mí y per molts ha estat la temporadeta més tranquil·la la de "sense telegramas".

La *huelga* dels telegrafistes créch que ha sigut la més endevinada de totes.

¡Per lo que serveixen 'ls telegramas...! Y com més urgents, menos...

La secció telegràfica de molts diaris, (per no dir de tots), es casi sempre lo quarto dels mals endresos de las noticias de fora.

Y si dihém *casi sempre* es perque devegadas dita secció també serveix de reclám ó pretext, quan no s'utiisa per altres fins que tots sabem...

¡Lo que pot la *Conveniencia!*...

¡Quants telegramas de diaris, quals telegramas s'han desmentit i' endemá, han ocasionat la ruina y la des-houa de molts families, quan no suicidis!

Per servir al telégrafo per agent de la *Bolsa* es moneda corrent; y d' aquí neix lo desprestigi del telégrafo dintre la prensa.

Deixant á part lo manifestat que, per lo grave y sério, mereixeria article apart en alta publicació de género oposat al de LA TOMASA, hém de confessar que, per lo que llegim en la secció de telegramas diariament en la prensa, asociada ó no, tan se val que 'ns quedem sense: millor.

Aqueixa rutina ó cansó enfadosa de publicar partes referents, per exemple, á lo que han dit ó deixat de dir lo diputat *A.* en lo Congrés, y lo senador *B.* en lo Senat, concretantse á extractar los discursos d' ells, quan cap profit ha de reportarne lo país, molt al contrari, no més *llustre* pe 'ls oradors; aqueix afany mal entés per fernos sapiguer que 'l ministre de tal ram ha esmorsat bé y ha tingut convidats; aqueix malaguanyat interés en enterarnos de qu' es lo sant del personatge *tal* ó de que ha sortit á passeig lo títol *qual*; aqueixa taleya, en fi, de telegrafiar nos que no 's trova gayre bé ó que ha passat mala nit l' Excelentíssim *deixonsas* ó que anirà á pendre banys l' Ilustríssim *dallonsas*, etc., etc., etc..., ó que si 's casa la *fastigosa* senyoreta filla del opulent senyor *Fulano* ó que si 's desafia lo periodista *Mengano* ab lo militar *Perengano*, ó que si plou, ó que si fá vent, ó que si trona, ó que si fá fresca ó *xatogor*... y altres mil *petitesas*, per no dir un' altra cosa, que no 'ns importan perque no n' hém de fé rés, absolutament rés, fá que aquest servey telégrafo se fassi pesat per molts á conseqüencia del mal us que se li dóna, y, per la mateixa rahó, no llegeixin gayre 'ls telegramas dels diaris, succehint que 'ls pochos que hi passen los ulls es que, d' aburrits, se fan lo pensament que dita secció es lo folletí d' una novela, com si diguéssim pur passatemps, sens darhi á son contingut ni 'l més petit crédito, ni la més petita importancia.

A tot lo expressat, donchs, se déu que al llegir en los diaris per primera vegada l' epígrafe "*Sin telegramas*", la gent sensata y formal, la gent enemiga de trampas y tapa-forats exclamessin:—¡Gracias á Deu qu' estém sense; ojalá que duri!

Perque la vritat es que 'l servey telegràfic dels diaris, d' aquí á Madrid y vice-versa particularment, podrá ser un negoci com un altre (no sé si ho es); pero de que no serveix per rés al públich n' estém ben convenuts.

Fins las *últimas horas* telegráficas, que anys atrás alarmavan, ja fau *escudella*.

Poguer llegir sempre, d' aquí endevant, 'ls diaris sense telegramas fora un gran pas donat pe 'l camí de la tranquil·tat del país y la gran cosa per no llegir... anava á dir "mentidas", pero no ho vull dir.

Val més parlar clar que motejar y com més amichs, més clars: ¡quants telegramas de fora son *expeditos* desd' aquí dinr!...¿que no?

Vaja, deixemho corre, y acabém.

Los diaris sense telegramas sempre no hi guanyarian rés; pero la *salut pública* (?) hi guanyaria molt.

Que diguin lo que vulguin.

J. BARBANY.

NOCHE BUENA

SONET

Grans fogueras avuy per tot s' encenen que enrogeixen lo cel sas flamaradas, xichs y grans de fustám portan brassadas y ab dalit y contents tots van y venen.

Vells y joves de feyna no s' entenen perque sigan ben grans las fogaradas, los xavals d' aquí allí van á colladas y cohets sempre á punt d' eijegá tenen.

Lo soroll va en augment, tot es gatzara; los uns voltan lo foch, altres s' ho miran, salta un jove corrent, un cohet tiran que per dissort lo toca de la cara cau al foch aturdit, es tret ab pena... y d' aixó éll ne dirá: ¡La noche buena!

DOMINGO BARTRINA.

Lo bròt de verbena

Al amich ARTUR NADAL.

De ta americana al trau veig veurhi 'l bròt de verbena que va donarte una nena dilluns al vespre, á sarau. Al ensenyarme 'l, pregáres, com qui no demana rés, que jo un vers l' hi dediqués; mes en mala part topáres. Te confesso ab sentiment que ja fer versos no sé; y val mes no escriure ré quan s' ha de fer malament. Com que ab las flors he renyit, per mes que 't sembli mentida, sotmés, noy, per la embransida de lo alé d' un greu neguit, ja ma lira arrulls no don, encar' que á cantá 'm precisas; puig que son. las flors, sonrisas que Deu escampa pel mon. Y si no somriu mon cor, ni té 'ls somnis d' altres días, ¿com vols qu' escriga poesias dedicadas á una flor?

FRANCESCH MARULL.

LA CIUTAT D' EN NYOGA

(HISTÓRICH)

Un ralet tan sols tenia
l' altre diumenje al matí
quan de casa vaig sortir
disposat, com cada dia
á donar, solet, un vol
per la Rambla de las flors,
á veure emblanquinadors
y raspas prenent 'l sol.
Mentres caminant anava
apoch, apoch, cap-ficat
pensant en lo mal estat
que ma butxaca 's trobava,
enganxat, veig un cartell,
frente lo carrer d' en Roca,
que deya: *Ciutat d' en Nyoga*
escrit per Aynè Rabell.
Vaya un titol mes estrany,
vaig dí, quina tontería,
pró de la litografia
d' aquets Ribera y Estany
may n' ha sorrit res dolent....
ademés lo poeta Ayné
si vol ferho ho sab fé bé
puig aixó ja ho sab la gent.
Que farás, cabás? de mal
no te 'n pot produhir pás

puig ja mes mal del que estás
no pots pás estarho; un ral
se gasta anant al café
á pendre una tassa, plena
d' aquell líquit que envenena
(perque rés de café té).
Ab un ral donan cinch puros
mes dolents que l' aygua-cuyt
y tenint lo ventrell vuyt
passarías molts apuros.
Nada, nada, fora son
y á compra 'l tot desseguit
sigui ben ó mal escrit...
Diu: carrer de Sant Ramón,
número 5, endevant,
ja estich en marxa, per fi.
Veyám, litogra... si, aquí
l' estich ab ánsia esperant.
—Molt bon día Si que 'm xoca,
ja 'l veig allí, tan mateix...
—Diguim, qué se li ofereix?
—Donguim *La Ciutat d' en Nyoga*.
—¿La ciutat?
—Sí, home, aixó.
¿Per qué 's queda tan parat?
—Home, com diu la ciutat;

la ciutat no la tinch jó.
—Conéch qu' es molt de la broma.
Tingui, tingui. Passiobé.
Y content cap al carré
vareig sortir fet un home.
Suant lo menos per sis,
cercava un lloch silenciós
ahont pogués ab tot repós
llegirlo, fins que á un pedrés
d' allí 'l Passeig de Colón
cansat ja de passejarme
vareig, ansiós, instalarme
comensant la «Introducción».
Lectors, creguin que vaig riure.
Válgam Deu, quin bon humor;
ja 'ls dich jo que son autor
ne sab moltíssim d' escriure.
La obreta tracta... ¡Ca, nol
no 'ls ho vull dir pás, carat,
aixís sens have 'l comprat.
ho sabrian tant com jo.
Cómprint'la tots y 'ls hi juro
qu' un bon ratet passarán,
tant, que après contents dirán:
—Es vritat, val mes d' un duro.
J. T y R.

Las llunas del matrimoni

Bojos d' amor dos promesos
van pel mon alegrement
puig sa passió en *Quart creixent*
los té de deliri presos.

Per tot veuhen flors y violas,
semblan dos tendres moixóns
y 'ls fa viurer los petóns
que poden donarse á solas.

Si 's casan ¡quina il·lusió
cada qual en serho troval
per ells alló es *Lluna nova*
puig mudan de situació.

En felis *Lluna de mel*
passan mesos, hasta un any,
sense ni un crit, ni un regany,
de sa casa fentne un cel.

Res los dóna en lo mon pena,
cap d'ells faría renúncia;
¡quin goig lo jorn qu' ella anúncia
que ja veu....la *Lluna plena*!

Arriva un xicot ó mossa,
ja son pares, ¡quin orgull!
lo marit en tal embull

comensa á palpar la bossa.

Y si aquesta está vuydada,
al cap de temps trist se trova
lo pobret, que dins d' un cóva
veu altra *Lluna* ficada.

Es *Lluna* dels mals de cap
que avansa tot fent lo *toni*
á enredá aquell matrimoni
que al principi res ne sab.

Y aixó encare es lo de menos,
lo pitjor ja vé després
quan la esposa observa qu' es
plat segon d' alguna... *Venus*.

Desde aquell moment tot son
barallas, *morros* y crits,
los ademans mes petits
semblan grossos com un mon.

Per la cosa mes usual,
—com que 'l botet está plé—
arman marit y mullé
un escándol colossal.

Hi han paraulas humillantas,
retrets hasta indecorosos,

s' ha acabat lo ser ditxosos,
ja ha fugit la calma d' *antes*.

'S diu qu' ella...té un galán
y que 'l marit no 'n sab res;
aixó pels cónyugues es
lo terrible *Quart menguant*.

La guerra está declarada;
se 'ls fá impossible lo viure,
ja dels promesos lo riure
s' ha trocat en lluyta ayrada.

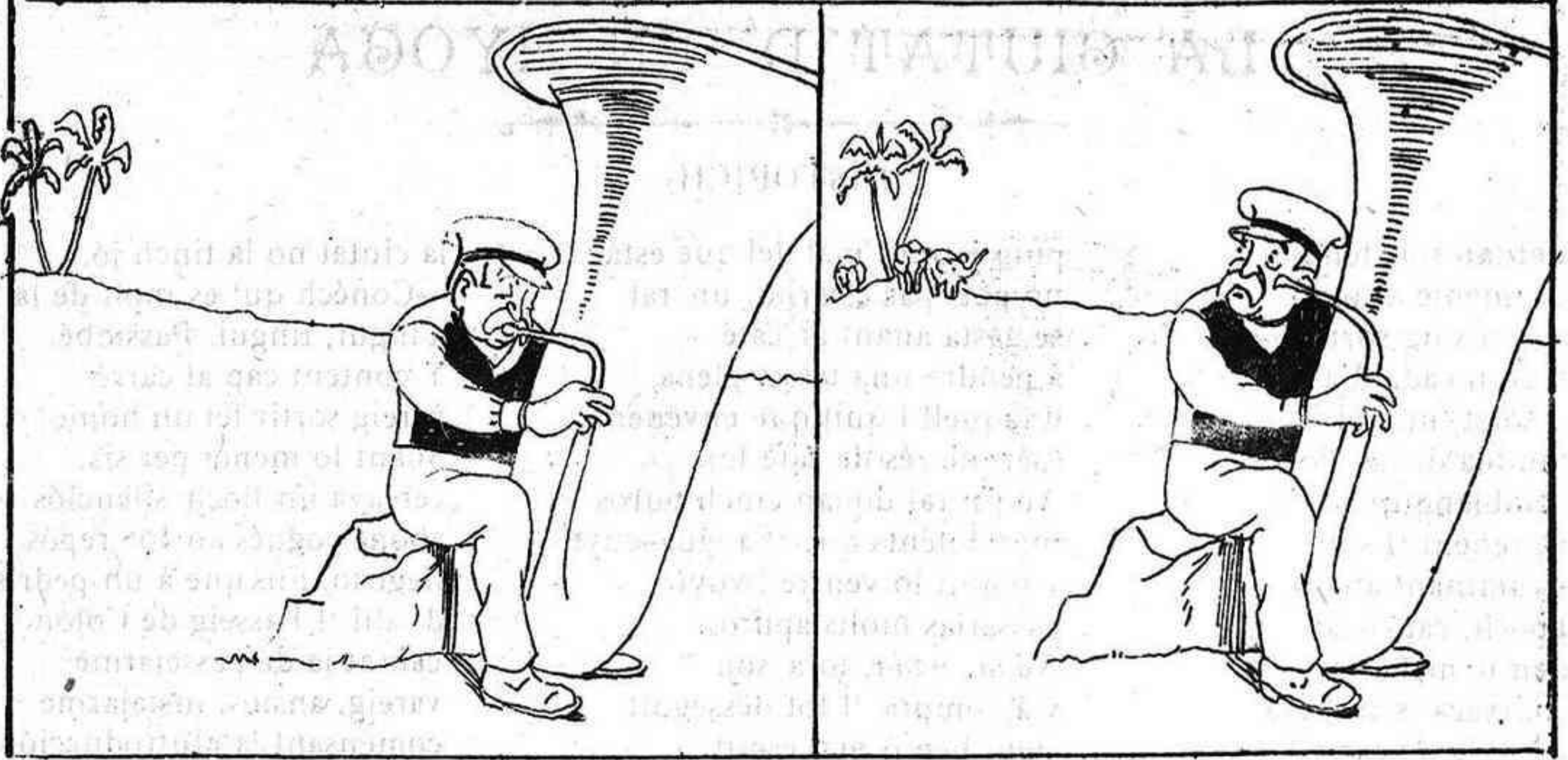
La glacial indeferéncia
los té presos á tots dos
y cad' hu 's creu molt ditxós
sens del altre la preséncia.

Ell, ab una se la busca,
ella, ab un fá lo mateix;
l' odi cada dia creix,
l' únich bri d' amor s' ofusca.

Y en aquest extrém fatal
se calma 'l monstruós consorci
ab lo remey del divorci.....
que vé á sé *Eclipse total*.

J. AYNÉ RABELL

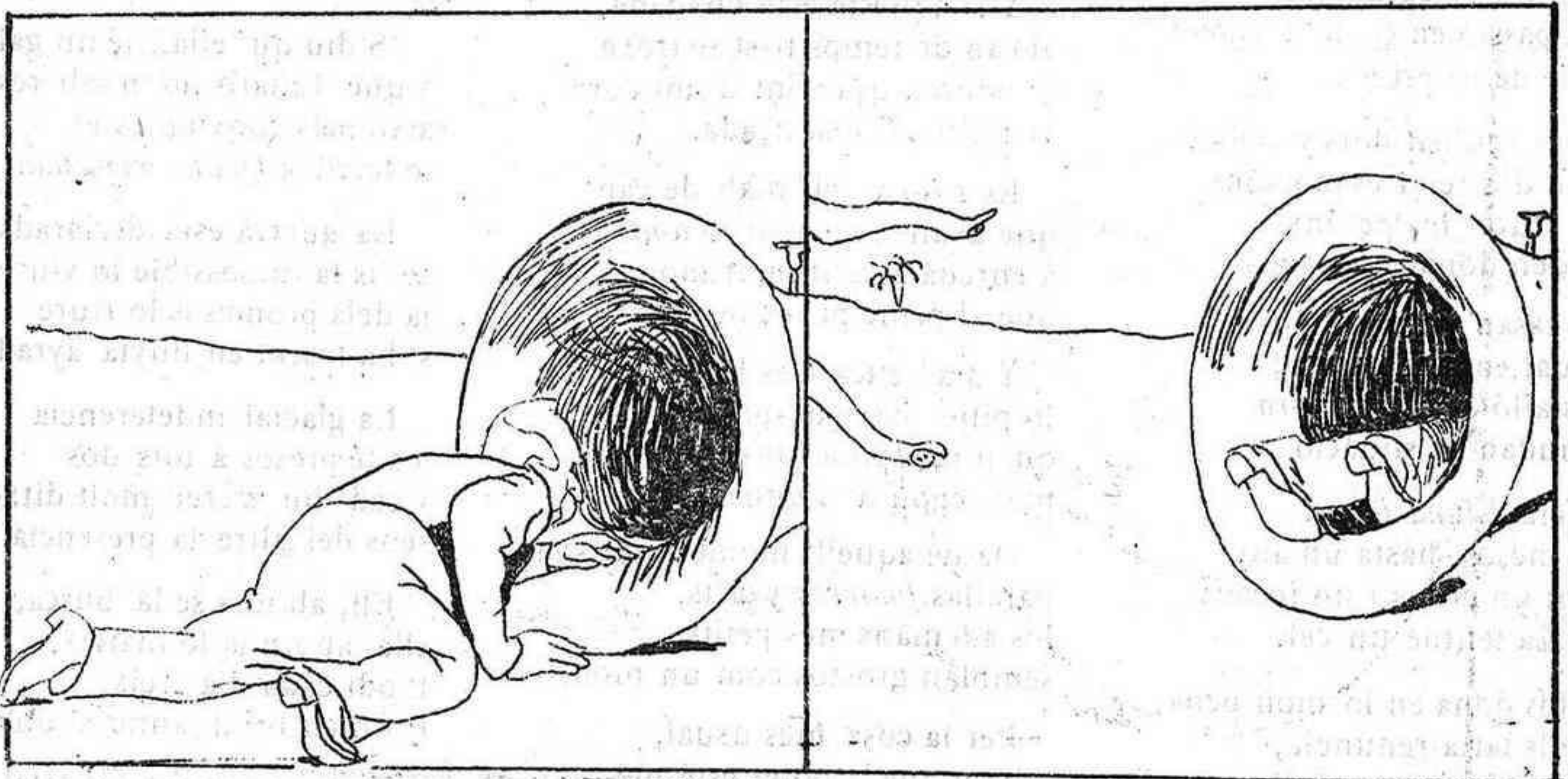

—Aqui puch enseijar sense destorbs.

--Qu' es alló?

—¡Redéu!

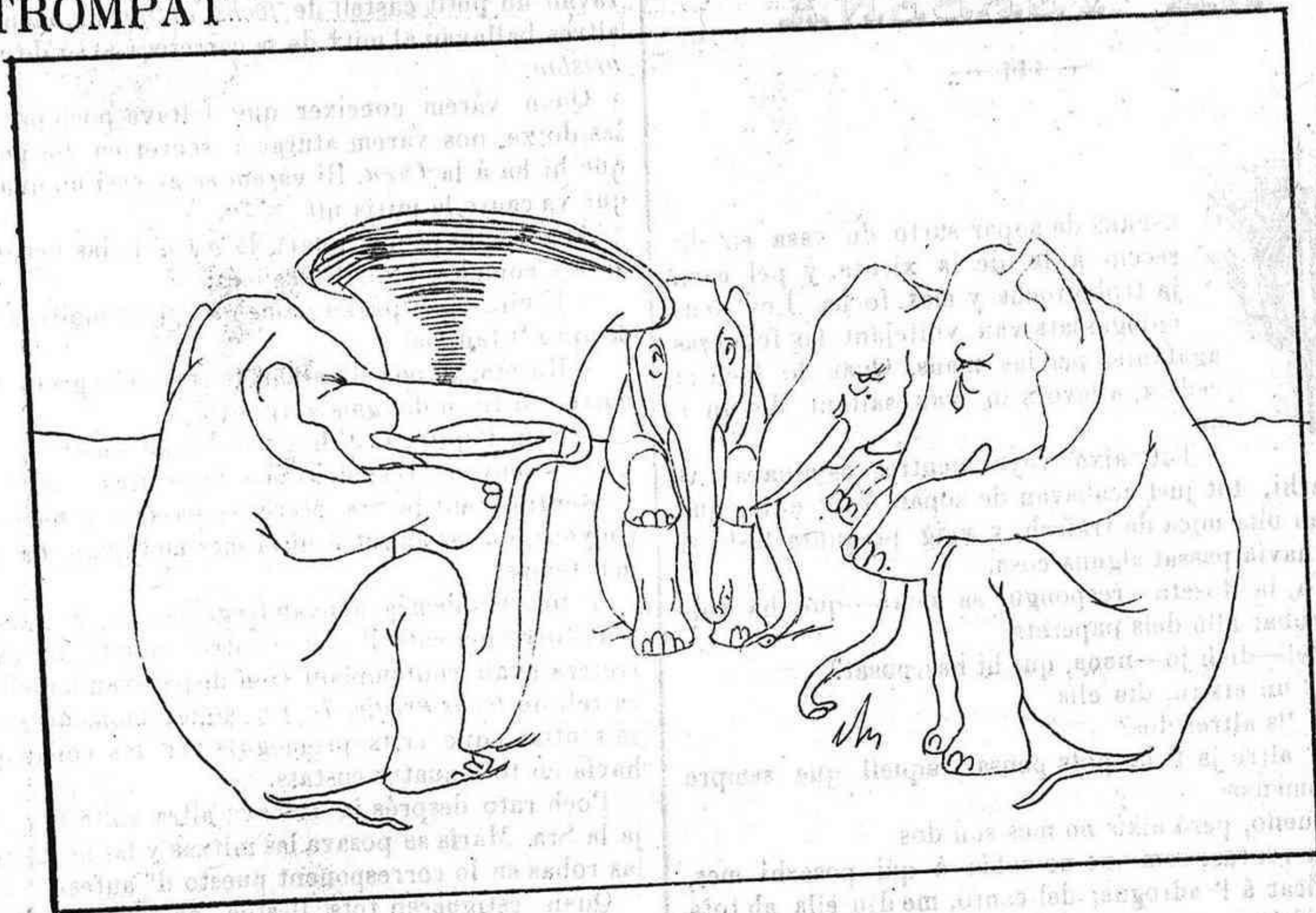

—Buenol D' aqui no m' entreuréu.

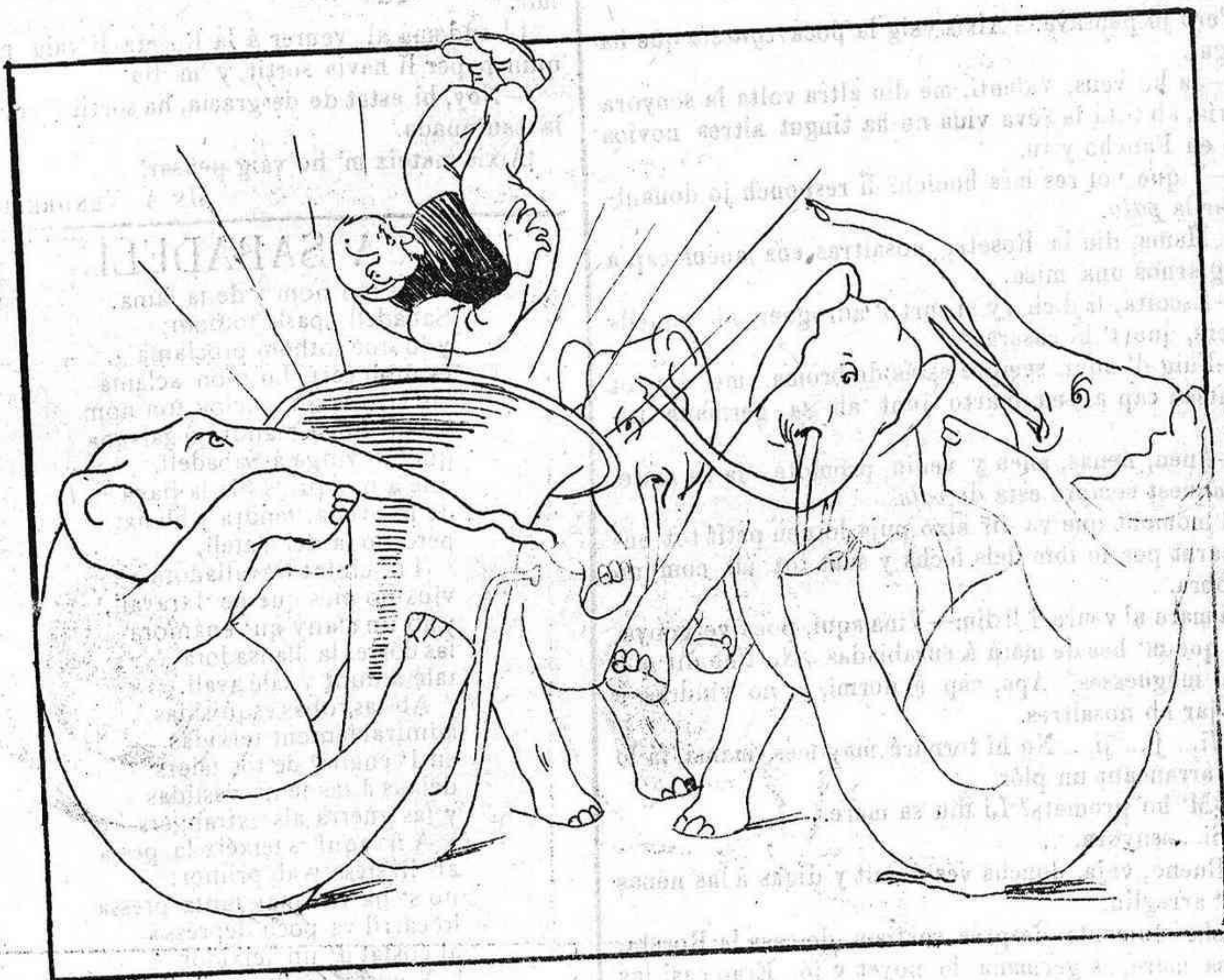
—Cap á dins.

TROMPAT

—Com me sacseijan.

—Ep! No juguém!

LA VERBENA

DESPRÉS de sopar surto de casa en direcció á la de la xicoteta, y pel camí ja trobo focs y mes focs. Los nens enjogassats van voltejant las fogueras agafantse per las mans. Quan lo foch ja cedeix, allavors lo van saltant de un á un.

Tot aixó veyá mentres caminava. Al arribarhi, tot just acabavan de sopar. Vaig notar que estavan una mica de tráfeh, y vaig preguntarlosi si 'ls hi havia passat alguna cosa.

—Ca, la Roseta—respongué sa mare—que ha volgut probar alló dels paperets.

—Be!—dich jo—nena, qui hi has posat?

—L' un ets tú, diu ella.

—Y 'ls altres dos?

—L' altre ja t' ho pots pensar, aquell que sempre m' anomenas.

—Bueno, però aixís no mes son dos.

—Ja veurás, com que no sabia á qui posarhi mes, hi he ficat á l' adroguer del cantó, me diu ella ab tota la senzillez.

—Ara pots veure la seva bondat, esclamá sa mare tota satisfeta.

Pero jo pensava.—Aixís veig la poca *requesta* que ha tingut.

—Ja ho veus, Valentí, me diu altra volta la senyora María, ab tota la seva vida no ha tingut altres novios que en Pancho y tú.

—Y que vol res més bonich? li responch jo donant-li per la *pala*.

—Mama, diu la Roseta, nosaltres ens aném cap á arreglarnos una mica.

—Escolta, li dich, ¿y si surt l' adroguer ab aquells papers, que t' hi casarás?

—Fuig d' aquí, sempre estás de broma, me diu tot anantsen cap al seu quarto junt ab sa germana Elvira.

—Aneu, nenas, aneu y veniu prompte, fa sa mare, que aquest sempre está de *vals*.

Al moment que va dir aixó puja lo nen petit tot enmascarat per lo fum dels focs y suat tot éll com un manobra.

La mare al veure 'l li diu:—Vina aquí, poca vergonya, vina que m' has de matá á enrabiada. ¿No t'he dit que no t' moguesses? Apa, cap á dormí, y no vindrás á passejar ab nosaltres.

—Ji... ji... ji... No hi tornaré may més, mamá, fá lo petit arrancant un plór.

—¿M' ho promets? Li diu sa mare.

—Si... senyora....

—Bueno, vaja, donchs ves á dalt y digas á las nenas que t' arreglin.

Pochs moments després sortiam de casa la Roseta, élla, sa mare, sa germana, lo noyet y jó. Eran casi las onze quan passavam pel *Padró*. Pel camí várem trobar collas de joves que anavan ab guitarras y acordeóns; altres ab panderos y ferrets; mes amunt una colla que al menos eran trenta, entre homes y donas, que prepa-

ravan un petit castell de *focs artificials*, mentres los altres ballavan al mitx de la carretera al só de un' orga *aristón*.

Quan várem coneixer que faltava poch pera tocar las dotze, nos várem aturar á seurer en los pedrissos que hi ha á la *Creu*. Hi várem estar casi un quart, fins que va caure la mitja nit.

Al tocar lo primer quart, la mare de las nenas s' aixeca y comensa á dir lo següent:

—Elvira, apa, pássatela ben bé pels jenolls, á tú que sempre t' fan mal.

—Roseta, tú per allí ahont tens aquells grans. Corre, corre, no te 'n donguis vergonya.

—Nen, Pepito, ja t' has tret los mitjons?

—Si senyora, respon lo noy desde dins d' un rech.

Mentras tant la Sra. María se passava l' herba pels ronyóns, qu' es ahont l' hi fa mes mal quan ha de fer mal temps.

Y tots los demés anavan fregantse las herbas pels seus corresponents llochs, mentres que jo mirava carretera avall contemplant com disparavan aquell petit castell de *focs artificials*. En aquell moment no més se sentian que crits promoguts per las collas que hi havia en tots quatre costats.

Poch rato després ja reinava altra volta la quietut; ja la Sra. María se posava las mitxas y las noyas tenian las robas en lo corresponent puesto d' antes.

Quan estigueren tots llestos, emprenguerem altre cop la marxa, xano, xano, cap á casa, es á dir, de casa d'ellas. Las vaig acompanyar y me 'n vaig anar á dormir.

L' endemá al veurer á la Roseta li vaig preguntar quin paper li havia sortit, y 'm diu:

—Noy, hi estat de desgrácia, ha sortit l' adroguer de la cantonada.

¡Aixís mateix m' ho vaig pensar!

UN A. VENDRELLENCH.

A SABADELL

De ton nom y de ta fama,
Sabadell, parla tothom;
y lo que tothom proclama
es molt cert. Lo mon aclama
las virtuts qu' enclou ton nom.

Qui tinga mandra ó galvana
que no vinga á Sabadell,
que á n' aquí 's fila la llana
de la ovella, tendrá y blaña;
pero nó la del clatell.

Tú, ciutat treballadora,
vius no més que pe 'l treball,
y ab un afany qu' enamora
fas córrer la llansadora
talé amunt y talé avall.

Ab tas robas esquisidas,
admirablement teixidas
en l' enginy de tos talers
deixas á tas jents vestidas
y fas guerra als extrangers.

A n' aquí 's teixéix la pessa
ab llestesa y ab primor:
no s' ha vist may tanta pressa;
lo carril va poch depressa
al costat d' un teixidor.

Y entre vosaltres, hont n'ia
la febrosa activitat,
la germanó y la alegría,
es hermós veurehi en tot dia
travallar l' obrer honrat.

JOSEPH O. MOLGOSA.

SEGUIDILLAS

Ja veig que vols, Roseta,
seguir la moda
anant sense postissos
com las senyoras.
Y ara quan passas
me fas igual efecte
qu' una arengada.

No gastis mes sombrero
ni anells de plata;
no portis mes rellotje
ni vels ni glassas.
Créume, no ho fassis
guanyant sols lo teu home
deu rals diaris.

M' apar que hi ha en ton rostre
dugas estrelles
al veurer tos ulls grossos
que m' enlluhernan.
Pero á vegadas
los tens, hermosa mía,
plens de lleganyas.

P. GRANÉ JULIÀ.

AVIS

À LAS SOCIETATS DE BALL DE CATALUNYA

Trobantnos dintre de la época en que totes las poblacions catalanas celebran la festa major, los Srs. Ribera y Estany, duenyos de la *Litografia Barcelonesa*, Sant Ramon, 5, han preparat un gran y variat assortit de cromos elegantissims propis pera programas de ball, invitacions, etc.

Las Societats també hi trobarán variació en Carnets pera sócis.

ELEGANCIA, SENS RIVAL Y ECONOMIA

Dirigirse á aquesta Administració.

NOSTRE RETRATO

Es avuy el del nostre amich l' aventatjat dibuixant D. Ramon Escaler, qual publicació donèm en motiu d' haver donat á llum lo celebrat artista lo seu album artistic *Hojarasca*, verdadera *derroche* de vis-cómica qu' ha de cridar naturalment l' atenció del públich que tantas vegadas ha disfrutat contemplant las bellas sortidas, ab verdadera profusió, del llápis del nostre inspirat amich.

D' alguns anys á aquesta part, pocas han sigut las publicacions ilustradas que no hajan contingut treballs de D. Ramon Escaler, sent verdaderament prodigiós lo nombre de retratos, láminas, vinyetas y tota classe de treballs del seu art que ha publicat, poguent dir d' ell, lo que s' ha dit de Lope de Vega, aixó es: que no basta lo temps concorregut pera produhir ni mentalment tantíssima creació.

Al publicar avuy lo seu retrato, no cumplim mes qu' un deber d' admiració al celebrat artista.

En lo marge d' aquesta plana hi ha un grabat escullit el etzart, dels numerosos que forman part de tan escullit tomo, sols com á mostra de son irreprotxable ingeni.

A. F. C.

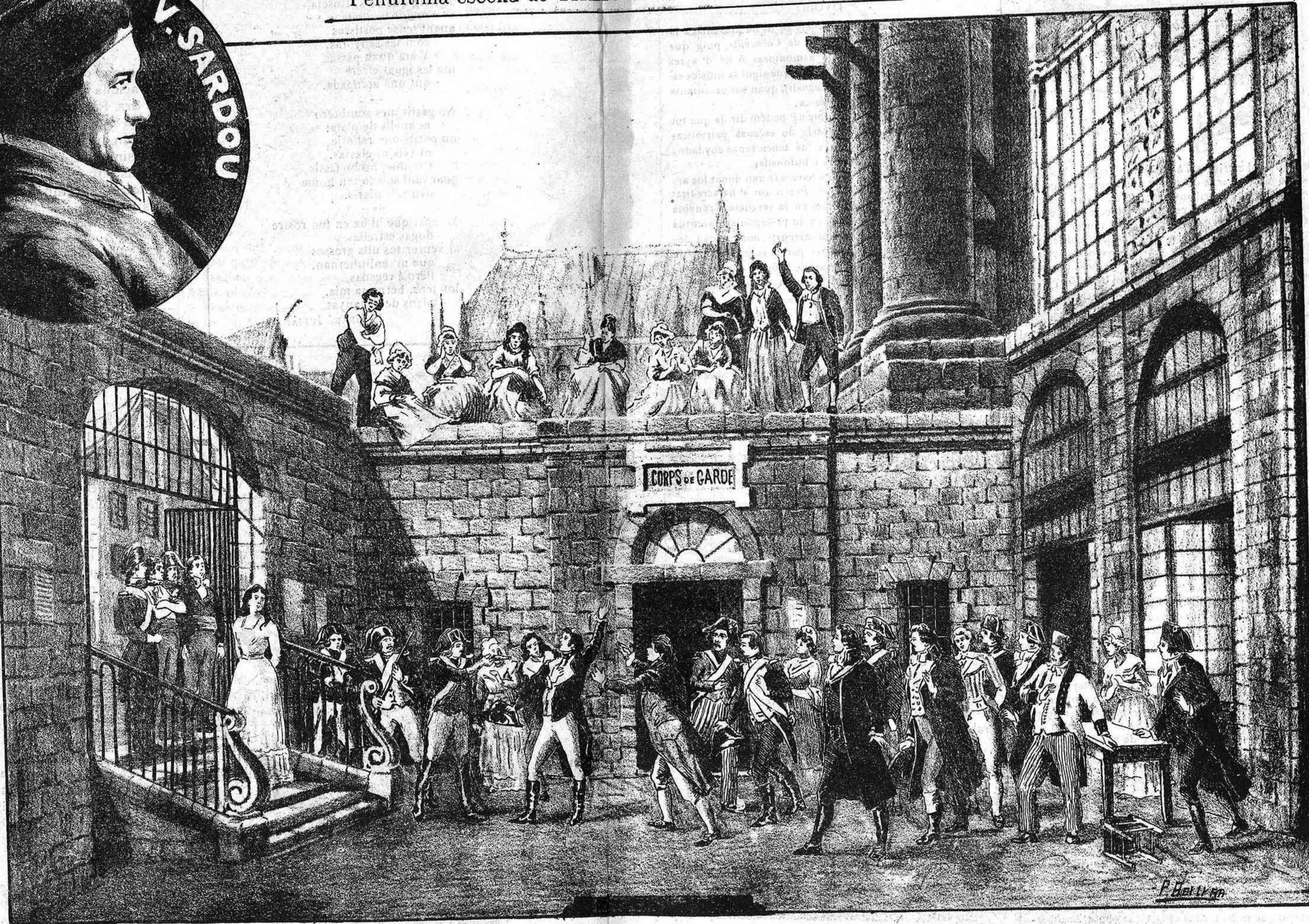

LA TOMASA

GALERIA ARTÍSTICA-TEATRAL

Penúltima escena de THERMIDOR, drama de SARDOU.

LÍRICH

Que Sardou al escriure *Thermidor* se proposà vituperar la época coneguda per la del *terror* no hi ha cap dubte y de son propòsit ne sortí brillantment, pero d'aixó a que la obra sigui una censura á la república francesa com nostres vehins d'*allende* 'ls Pirineus se cregueren veurer en las representacions donadas en París, hi ha moltíssima diferència.

La época del *Thermidor*, pesi als mes avansats, pesi als mes patriotas, será sempre una fulla sanguinosa per la nació que 'l soporà y aixó es lo que Sardou tracta de presentar en sa magistral concepció *Thermidor*.

La obra del gran dramaturg francés está plena de escenas interessants y altament dramáticas que denotan la experta ploma de son autor, sobressortint entre moltes la del final del primer acte, la de Fabiana y Marcial en lo segón y la penúltima del quart, que aquesta sola basta pera fer la reputació á un autor, si no la tingués lograda ja lo gran Sardou.

De defectes teatrals també n' está possehida ja que casi totas sas escenas pecan de lánguidas per lo interminables, y á nostre modo de veure sobratot lo tercer acte per inútil; puig en éll no passa res que 'l públich no sapiga ja per boca de Labussiere en lo segón.

Lo final que té la obra no resulta prou del agrado del públich, puig preferiria veurer com Fabiana logra son perdó, que podria ser molt facil per medi d' una revolució del poble, y allavoras quedaria una obra mes simpática; pero la idea del autor se veu que era portar fins al fi l' anatema ó despreci de la época.

La obra tal com la representa la companyia Tubau, está correctament traduhida, lo que fá molt honor al Sr. Palencia que ha demostrat ser un verdader mestre en trasplantar obras francesas.

De la execució, cal sols distingir á la Sra. Tubau que en lo personatge de «Fabiana» hi está sublime, y si be en algunas escenas no hi brilla ab la mateixa valentia dramática que en otras, es degut al desayrat concurs artístich que troba en sos companys.

Llástima de deficiencia puig es obra que está cridada á donar grandiosas entradas y que per la propietat escénica ab que ha sigut presentada, dona mostrats en la empresa de ser rumbosa fins al extrém á fi de que las obras resultin veridicas ab tota la vritat possible.

Perá dissapte s' anuncia lo benefici de la eminent actriu senyora Tubau, que per l' éxit lograt creyém destinará lo *Thermidor*.

Las moltes simpatías que té logradas per son envejable talent, fá que creyém que en dita nit se donarán cita tots los ayments del art dramátich en aquest favorecut teatro.

CATALUNYA

Perá donar algún descans á la senyora Segovia, alterna en las representacions de *El rey que rabió* desempenyant lo protagonista, la tiple (de recurs en aquest teatro) senyora Ferrero. De son comés ne sortí sols regular, es á dir casi á la altura de la artista a qui descansa.

En las últimas representacions donadas aqueixos días hem observat que hi ha alguna artista que abusa de llibertats en la escena. ¿Que fá lo senyor Director?

Perá la present setmana sembla que 's tracta de ressucitar lo género *chico* donant lloch al estreno de *Las campanadas*, sarzuela que se 'n espera un éxit a jutjar per las bonas noticias que 'n tenim rebudas.

TIVOLI

Lo mestre Planquette en *Surcouff* se 'ns ha presentat á la mateixa altura que en sas *Cloches de Corneville*, puig que totas las pessas musicals son armoniosas ó bé d' ayres de *can-can*, logrant per abdós motius que sigui sa música escoltada ab gust y admirada ab regositij, quan sos executants la saben matisar de gracia picaresca.

De son argument, poch notable ne podém dir ja que tot ell no es altra cosa que una série de escenas patrióticas francesas, (que entre nosaltres 'ns tenen sense cuydado) carregadas de inverossimilituts y bufonadas.

Respecte á la execussió que en *Surcouff* han donat los artistas, deu mencionarse á la Sra. Pretel que s' ha acreditat de ser una de las primeras tipples en la sarzuela espanyola y lo baritono Sr. Carbonell que en lo protagonista acentuá ab distinció los *cantabils* á éil encarregats, donantnos á demostrar que ha sigut un gran pas per lo regenerament de nostre teatro lirich lo haber passat de la ópera á la sarzuela, acte modest que sens dubte li acabarà de fer lograr mes simpatías de las que avans ja gosava.

Los demás artistas semblava que tenian empenyo en ferho malament y lograren sortí ab la seva.

Lo decorat, trajos, atrés etc., etc. inmillorable, es á dir á la altura de las obras de que es empresa lo Sr. Elias.

Vist lo franch éxit que ha lograt, creyém será obra que se sostindrà bastant temps, logrant en lo porvenir ser de cartell.

UN CÓMICH RETIRAT.

TEATRO NACIONAL

Gran Exit-Gran Exit
Exit creixent (1)

FUNCIÓ DE MODA

- 1.º Gran silenci en las estaciones.
- 2.º Lo drama bufo de gran espectacle, desempenyant los papers mes ridiculs las principals parts de la companyia

LO TRIUNFO DELS TELÉGRAFOS

baix la direcció de D. Romero Rebolledo (Nas-ratát) y demás comparsas, apuntes y traspuntes.

- 3.º La desitjada pessa d' éxit de vritat, en un acte de rabiola,

LA DIMISSIÓ

dirijida ab la boca oberta per lo gran actor de *ocasió* Sr. Villa y Verda.

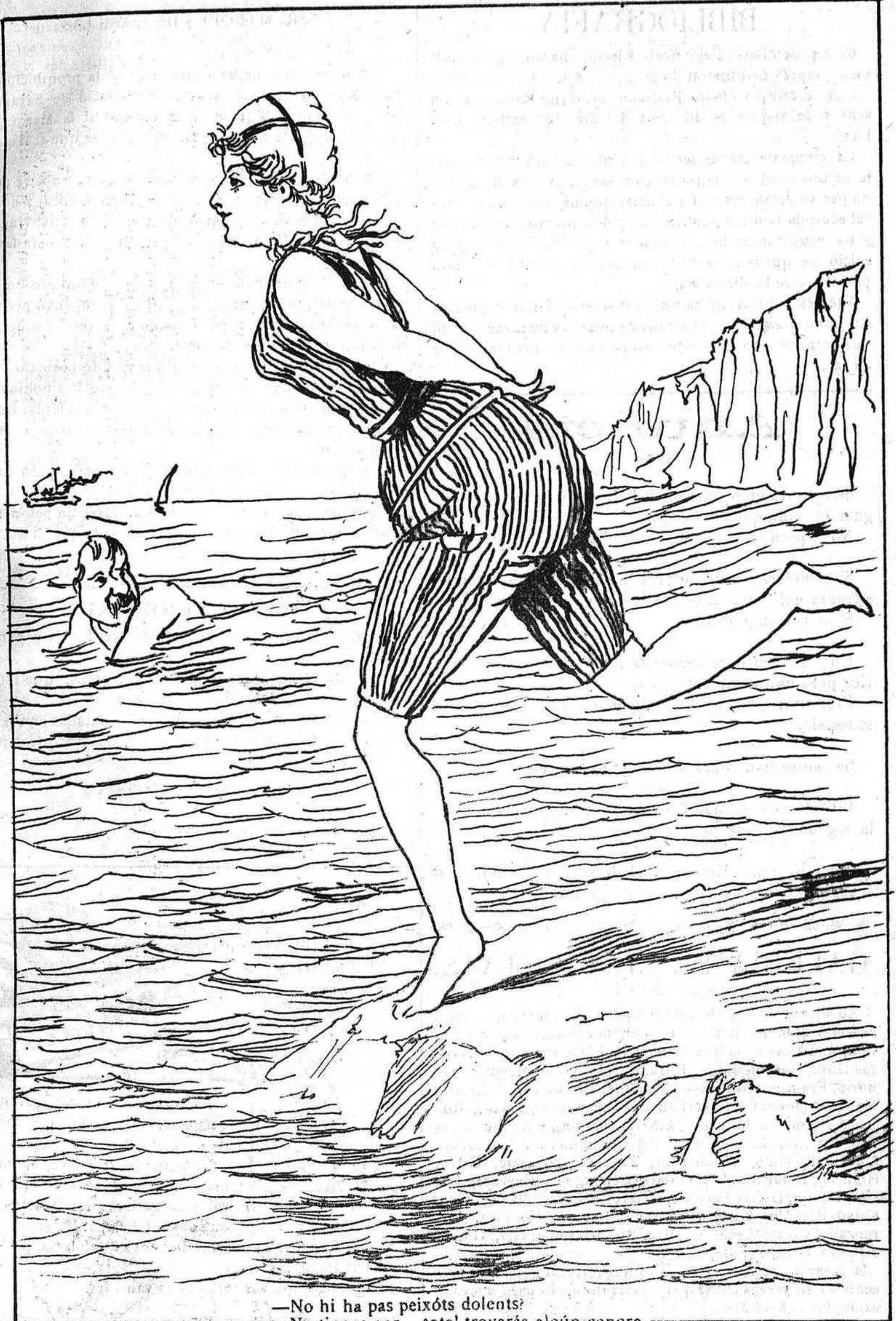
NOTA.—Están en estudi lo drama d' éxit segur "La victoria dels Estampats," y la pessa "Esquirols al bosch,"

Per aquestas obras, si las donan barato s' aprofitarán las decoracions de *La Sirena* que tantas entradas van proporcionar en la última temporada.

1) Ab permís de Novedats (Es còpia)

BANYS

—No hi ha pas peixóts dolents?
—No tingas por....total trovarás algún congre.

BIBLIOGRAFIA

Com poden haver llegit nostres lectors ha sortit ja elegantment imprès é il·lustrat lo graciós viatge *La Ciutat d'en Nyoca*, escrit per nostre Redactor Sr. Ayné Rabell, ab un sens fi de xispejants dibuixos del distingit artista D. R. Lago.

La circumstancia de ser un y altre de casa 'ns priva de ferne una ressenya crítica tal com se mereix dita obra, pero no per xó deixarem de fer constar que ha rebut una general acullida tant pel públich com per la prempsa que d' ella s' ha ocupat molt favorablement, y que de la numerosa edició ne queda un reduhit número d' exemplars, prova palpable que la obreta val.

Además lo Sr. Ayné ha tingut l'acert de posar lo preu de *La Ciutat d'en Nyoca* al alcans de totas las fortunas y es lo que tothom s' ha dit:—¿Qui no passa mij' hora bona per un ralet?

Anuncis

Se solicita un primer pis á l' Eusanxe á pagar lo lloquer per quinquenis vensuts.

No 's permet lo pendrer informes.

S' admeterán á un interés módich, de vint y cinch á trenta mil duros, á pagar deu rals setmanals.

S' ofereixen garantías.

Un jove sense recursos desitjaría trovar una noya rica pera unir-se en matrimoni.

Presentará dos fills d' *estranquis* pera garantir la successió.

Se cedirá una sogra á la meytat de preu.

Bitllets de la última Lotería Nacional mirats una sola vegada, se cedirán ab gran desquento.

Cómichs aplaudits, á racció de *secas* per bolo, se 'n acaban de rebre varias partidas de fora.

GALERIA DE CELEBRITATS

Ab aquest títul y ab tamanyo propi pera ferne un álbun especial, s' ha publicat una escullida col·lecció de personalitats artísticas en la que hi constan, entre otras, las senyoras Duse, Borghi-Mamo, Tetrassini, D' Arkel, Mendoza Tenorio, Franceschini, Rossi, Massanés de Gonzalez, Alverá, Martinez (Joana), García (Fabiana), Martinez (Conxa), Romero, Campos, Folgado, Alba (Leocadia), etc., etc. y los Srs. Rey Amadeo, Vallés y Ribot, Salmerón, Monturiol, Mancinelli (Ll.), Mascheroni, Tintorer, Sarasate, Calvet (Damas), Bofarull, Soler (Pitarra), Balaguer, Gayarre, Laban, Uetam, García Parreño, Valero, Romea, Mario, Vico, Calvo (Ricardo), García (Domingo), Riutort, Fontova, Lorenzale, Novas, Planas, Galofre, Rosell, Bonaplata, Goula, Edisson, G ró, Pereda, etc., etc.

A pesar del esmero ab que aquets retratos han sigut presentats é impresos sobre paper-cartulina, lo preu de cada exemplar es sols de

10 CÉNTIMS

Pera los senyors col·leccionistas tenim reselvats un repuhit número de col·leccions, sens augment de preu.

SR. MARQUÉS DE COMILLAS

Molt Sr. nostre:

Bé ¿qu' es cert que ha sortit de vosté la prohibició de la venta dels nostres setmanaris en l' estació de Saragossa? Miris que si aixó es vritat, ni es natural ni fa Marqués, ni es propi de qui te fama de caritatiu, ni cosa que se li assembli.

Figuris que nosaltres, no tenim mes que lo nostre periódich y unas quantas accions de *La Trasatlántica*, y no falta sino que á mes de no repartirnos dividendos, 'ns vinga are á perjudicar ab l' únich recurs que 'ns queda pera fer bullir l' olla.

Si fos viu lo Sr. Brú, oncle de vosté, ab qui nos unia estreta amistad, 'ns dirijiriam á n' ell com empenyo per aixecar aquesta prohibició, pero are no coneixém á ningú que tinga la vara alta prop de vosté.

Vosté está malalt, segóns dihuen, y francament, no li convé que ningú l' amohini, y cregui que l' amohinarém, y qui sab ahont s' arribará, pues si convé fins farém tremolar la terra y quant la terra tremola hasta arriban á caurer estátuas y tot.

Si no es vosté lo causant de la *trageria*, rés, pero cregui que si decás no li faltarà feyna.

Posim als peus de la seva senyora, fassi un petonet als nens, y vegi d' aixecá la prohibició, de lo que li quedarà agrañida aquesta s. s. q. b. s. m.

CLARA SOL.

SECCIÓ FUNERARIA

Ha mort *Calvo-Vico* després d' una llarga y penosa malaltía.

No li ha valgut l' aixarop d' *éxit creixent* que també va emplear *Novetats* en las sevas agonías.

Ahir á mitxa nit diu que 's veyan sentadas en un pedris de devant del *Col y Seo* dugas *xicotas* que cantavan la següent petenera:

*Volaron mil maravillas
de las huelgas al compás,
y volaron las tortillas
para no volver jamás.*

La corrida de toros del diumenge passat va resultar una corrida de *Carn d' olla*.

Un amich nostre deya, al sortir-ne:—No m' ensarronarán may més; val mes gastarse los quartos per un sopar al Pelayo.

Y si... fent huelga un parell d' anys á la plassa, ja s' espabilaria l' empresari.

Ja ho sabem que los toros bons van cars.

La setmana passada va morir un subjecte d' insolació al atravessar lo moll de la Barceloneta.
¡Ni á Cuba!

A primeras horas del matí del dimars últim nostre amich y company D Arthur Guasch Tombas sufri la irreparable pèrdua de la que tou sa estimada esposa D.ª Mercé Marqués (Q. E. P. D.)

Al notificar en nostre número anterior la malaltia que apenava á dita senyora poch nos creyam que tingués un fi tan lamentable.

No sabém com demostrar al amich la part que preném en lo sentiment que l' agobia, ja que ab tres mesos ha vist perduts los tres sèrs que ha apreciat mes en sa vida.

Ara resulta que los *noctàmbuls* tenen llarga vida.

Ho ha descubert un doctor alemany.

Los que 's casin ab filla de vigilant ó sereno tenen sogre per toia la vida.

¡Quina ganga!

Los calaveras també están d' enhorabona.

En lo elegant cassino *La Alianza*, de Sant Martí de Provensals, va posarse en escena en la nit del diumenge lo drama del Sr. Soler (Pitarra), *La Rondalla del Infern* y la sarzuela *D. Simón*.

Tots los sócios que hi prengueren part varen ser sumament aplaudits.

La senyora Parreño va distingirse notablement en totas dujas ob as.

Pera la próxima y última funció de temporada s'anuncia la comèdia *Africa* del nostre Director que tan extraordinari éxit alcanza en lo teatro Novedats al final de temporada.

Lo galán jove, sempre aplaudit, Sr. Fuentes, ha entrat també a formar part de la Companyia del teatro Romea.

¡Cuarta!

Ja no mes falta en Virgili pera fer quinto y recullir los quartos.

Los telegrafistas van agafar la huelga per la part bufa.

Ja sabían ab qui tractavan.

Los vehins del teatro Lírich van despertarse en la nit de Sant Joan creguts de que havían arriat los *dinamiteros* pera fer volar á Barcelona.

No podrian cremarse los fochs á una hora mes apropósit?

Aixó de que de dos á tres del dematí se senti aquell terratremol no mes pot ser bo pels casats de nou.

Y segons...

La huelga dels estampadors va seguint lo seu curs y, ó nosaltres no fóram bons pera profetas, ó los fabricants tindrán que despedir als esquirols.

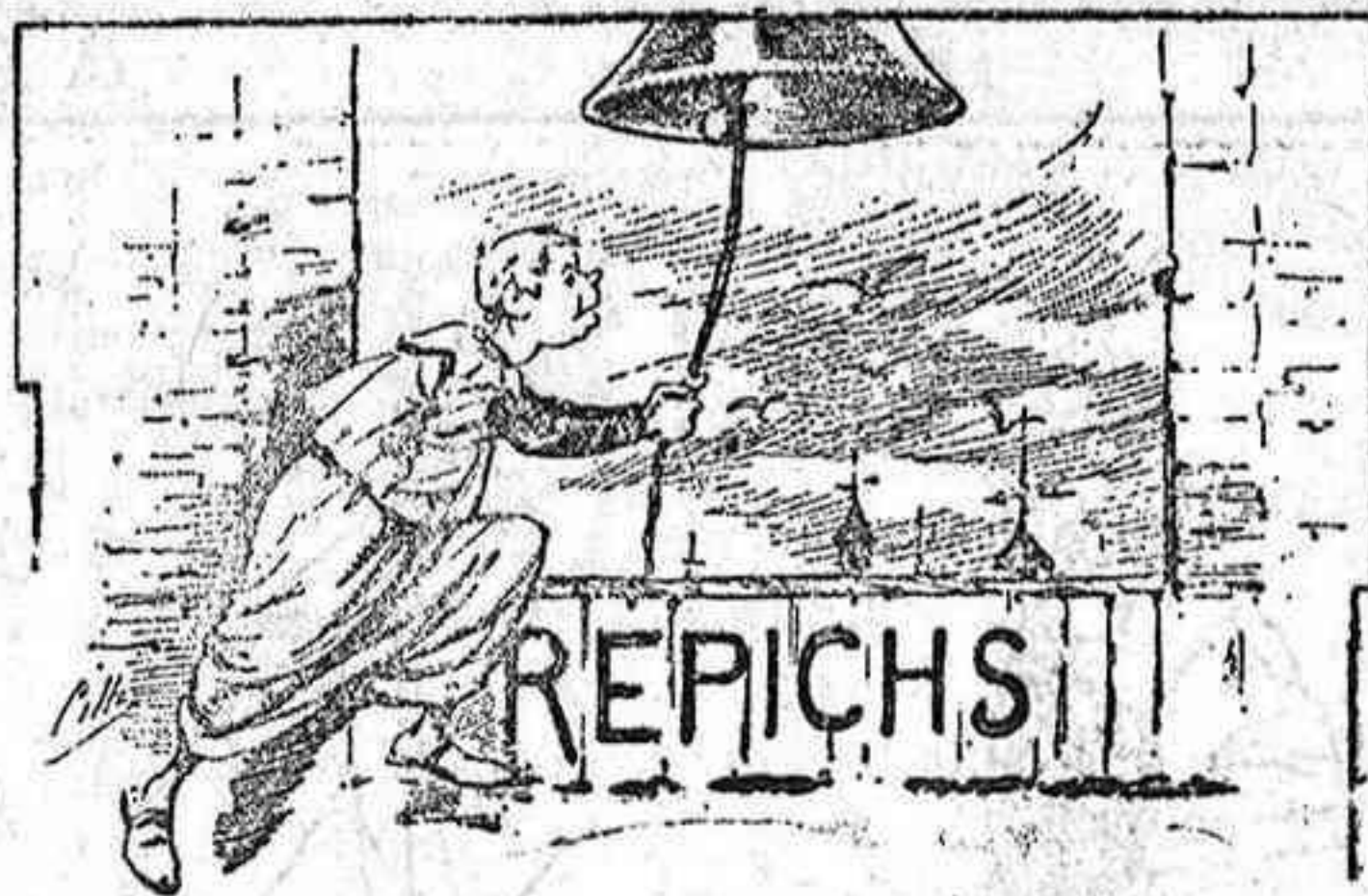
L' onici de cilindrador no s' improvisa.

¡En fin, al tiempo!

Diu un periódich de la vehina república que Mr. Coquelin ha retxassat indignat una herencia d' un admirador seu que li deixa cinquanta mil franchs.

Lo gran actor funda la seva renuncia en que no atmet *limosnas* de ningú.

Tóquila, Sr. Coquelin, aixó sols ja diu qui es vosté.

Las molts simpatias que tenim á las empresas de jardineras, fa que ab verdader sentiment haguém sapigut alguns abusos que, á continuar, preveyém desastrosos resultats per ellas.

'Ns referim á que algunas nits en lloch d' arribar fins al carrer de Provenza, donan fi al trajecte al ser frente lo carrer de Corts, quedant per lo tant desfet lo que s' anuncia, aixís com també lo preu extraordinari que fan pagar a la sortida del teatro Lírich, ja que fins are, sens dupte pera captarse simpatias regian los mateixos preus ó sian los ordinaris.

Los sistemas esmentats ja passen de ser cópia del *inglés* y faltan poch per ser émuls de *Sierra Morena*.

En lo desafio entre lo capitá Mayer y un paisá, ha mort lo militar.

Es prou que sempre toqui lo rebre als guerreros.

Jo si tos del ram de Guerra voldria treurer una informació.

Voldria saber qu' es aixó.

Un altre desafio ha tingut lloch á París quedant un dels contrincants sense esperansas de vida.

Aquí quan rebém un bolét 'n doném part á *Sant Gayetano*.

Y no morim; y no morint, podém arribar á regidors y tot.

Y que 'ns diguin tontos.

Ja 's torna á duptar del éxit del *Modus vivendi*.

Aixó es un joch de tira y aflixa.

Y lo resultat ja 'l veig.

En comptes d' un *Modus-vivendi* tindrem un *Vivendi* sense *modus*.

Ja ho veurán.

Corre algún rumor de si lo senyor Riutort entrarà á formar part de la Companyia de Novedats.

Si resulta cert lo cas,

¡ay, Peret, que patirás!

Per millonéssima vegada torna á causar inquietut la tardansa de la corbeta *Nautilus*, escola de guardias marinas.

Si es defectuós lo barco ¿per qué no se 'l dóna de baixa?

O es que lo ministre del ram pensa alló:
¿Que haya un naufragio más
que importa al mundo?

Mr. Frecynet ha prohibit los desafios al exércit baix pena de donar de baixa als delinquentes.

Fa bè, en aquest pás aviat no quedaria exércit.

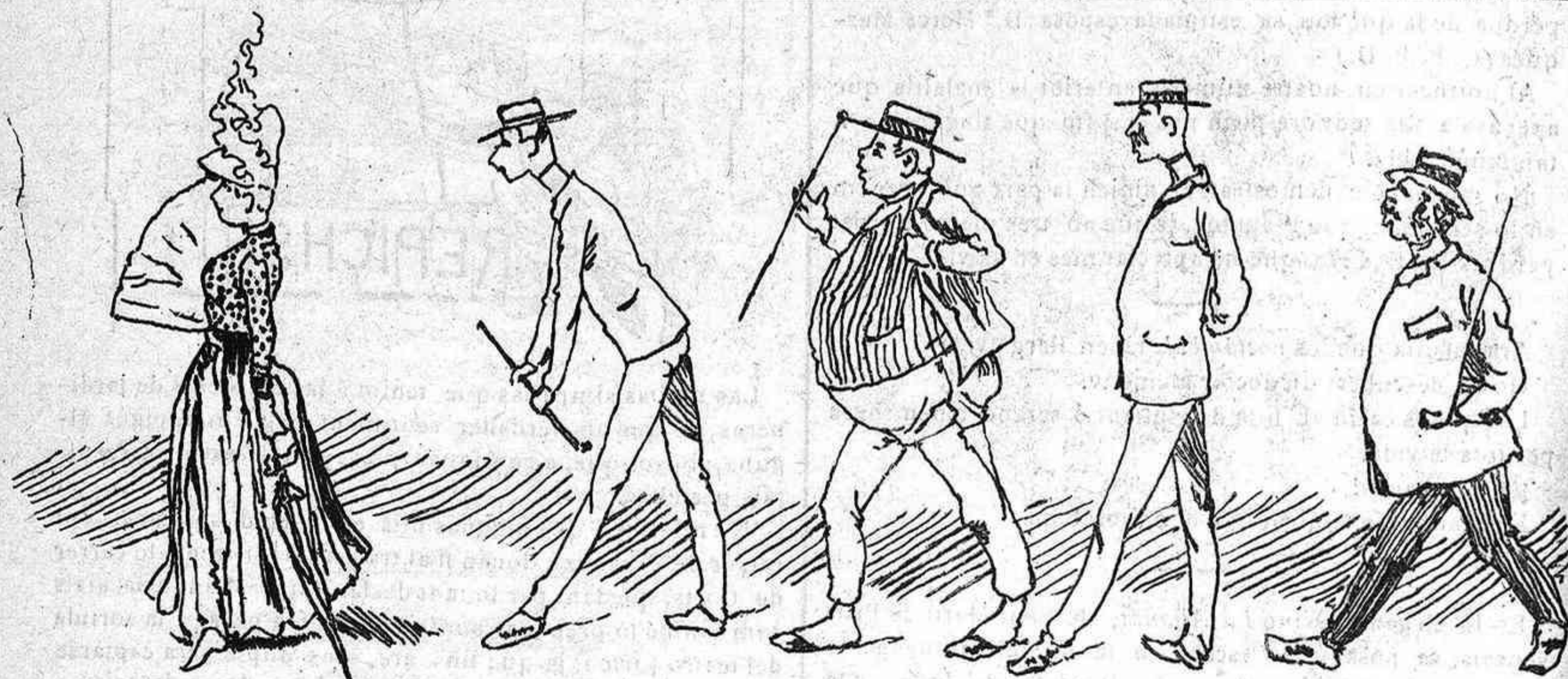
Tocant á Mr. Mayer ja s' ha encarregat de darlo de baixa lo seu contrincant.

De baixa y de caixa.

AYGUAS

—Crech que son quatre.... Que no vinga may la feyna compartida!...

LA CIUTAT D' EN NYOCA

Viatge estrambòtich, humorístich, descrit en vers per

J. & HYNÉ & RABELL

é il·lustrat ab un magatzém de dibuxos de R. LAGO

¡32 planas de text y 38 vinyetas per UN RAL

S' está agotant la edició, de modo que alguns Srs. Corresponsals si trigan no hi serán á temps.

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Lo *prima-dos-terça-quarta* del *hu-dos* que hi ha á n' el *Pí* diu que té sempre *primera*, puig guanya un sou hasta allí.

SALTA-PINS.

TRENCA-CAPS

Adela Noms y Plens

Teyá.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo títul d' un melodrama castellá.

BRUNO DURÁN.

GEROGLIFICH

∴
+
tt T tt
—
M
I
blat
nya
T T T

J. CASADEVALL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Carrer de Barcelona.
- 4 2 3 4 2 8 7—Poble catalá.
- 8 7 3 3 5 7— » »
- 4 5 7 6 7— » »
- 4 2 6 7— » »
- 7 3 8— » »
- 8 5—Nota musical.
- 4—Consonant.
- 2 8—Part del cos.
- 6 7 8— » »
- 3 2 1 7—Carrer de Barcelona.
- 7 6 5 4 7—Nom de dona.
- 4 7 3 3 2 8—Carrer de Barcelona.
- 7 6 4 2 6 5 7—Nom de dona.
- 1 7 6 7 3 5 7 8—Islas.

CINTET BARRERA

TERS DE SÍLABAS

Sustituhir los punts per lletres de modo que llegits vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla: Nom de dona; 2.ª: Idem; 3.ª: Idem.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

Xarada.—*Ca-de-na.*

Creu de paraulas.— M a

A r

M a n e l a

A r e n a s

L a

A s

Geroglífich.—*Tres cents centims fan tres pessetas.*

Logogrifo numérich.—*Escuadró.*

LA TOMASA

PERIÓDICH FESTIU, IL·LUSTRAT Y LITERARI

Preus de suscripció:

Espanya y Portugal, trimestre.	1'50 pta
Cuba y Puerto Rico id.	2 "
Extranger id.	2'50 "
Número corrent.	0'10 "
„ atrassat.	0'20 "

NOTA—Tota reclamació podrá dirigirse á la Administració y Redacció del periódich, carrer de Sant Ramó, 5. LITOGRAFIA DE RIBERA Y ESTAN.

Lit. Barcelonesa, S. Ramón, 5.—Barña